

Arrest

nr. 214 664 van 2 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Jonathan De Taye
Place Jean Jacobs 5
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Maleisische nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 25 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Aline UNUALI, die loco advocaat Jonathan DE TAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Jeroen TASSENOY, die loco advocaat Carementa DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 december 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

(...)

de heer :

naam x voornaam x

geboren op 04.04.1964 te Terengganu geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Maleisië

houder van het document paspoort nummer xxxxxxxx

afgegeven op : 05.09.2017.

afkomstig uit London Heathrow met BA392 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aanhem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist in groep. Zij zeggen naar België te komen voor toeristische doeleinden. Zij zeggen te worden opgewacht door een zekere N. M. (...), xstraat 40 te 1210 SINT-JOOST-TEN-NODE. Deze zal hen overbrengen naar een moskee gelegen in de Wissenstraat 26 te Molenbeek omdat ze eerst het gebed zouden moeten kunnen doen. Hierna zullen ze dan misschien mogen verblijven bij meneer N. (...) of zullen ze door hem worden overgebracht naar een hotel. Zij zijn niet in het bezit van enige uitnodiging van meneer N. (...) noch van enige hotelreservatie. Betrokkenen zullen terugkeren op 23/03/19. Wat ze hier zo lang dan komen doen kunnen ze niet duidelijk maken. Ze zeggen misschien naar Nederland te gaan en misschien naar Luxemburg waar ze met de moslimgemeenschap willen praten en moskeeën willen bezoeken. Verdere informatie kunnen ze niet geven. Ze zijn niet in het bezit van vervoersbewijzen noch van enige informatie over hun verblijfplaatsen. Ze zijn ook niet in het bezit van enige toeristische informatie en kunnen ook geen enkele bezienswaardigheid opnoemen.”

2. Over de rechtspleging en over de ontvankelijkheid

2.1. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduuretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 december 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terughouding. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terughouding is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terughouding heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met alle elementen die haar zaak kenmerken. Zo maakt de bestreden beslissing geen melding van volgende gegevens:

- de beschikking over geld/kredietkaarten
- mijnheer M.N. was aanwezig in de aankomsthal (stuk 3)
- mijnheer M.N. werd telefonisch gecontacteerd en bevestigde dat de ganse groep waarvan verzoekende partij deel uitmaakt ten laste zou worden genomen door de vzw van zijn vader (stuk 4). Een formeel attest was niet in bezit van verzoekende partij gelet op het visum.
- het programma van de groep zou vastgesteld worden tijdens de eerste ontmoeting met de vzw.

Gelet op deze gegevens heeft de verwerende partij een manifeste appreciatiefout gemaakt. De administratie beschikt daarenboven over een grote appreciatiebevoegdheid zodat de weigering niet op louter automatische wijze mag geschieden, dit wil zeggen zonder andere opzoekingen. Iedereen moet ook als een individu behandeld worden maar alle beslissingen zijn identiek voor alle leden van de groep. Bovendien is het totaal disproportioneel om de toegang te weigeren aan een persoon die zelfs niet in bezit moet zijn van een visum.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot teruggrijving vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *"Betrokkene reist in groep. Zij zeggen naar België te komen voor toeristische doeleinden. Zij zeggen te worden opgewacht door een zekere N.M. (..), xstraat x te 1210 SINT-JOOSTTEN-NODE. Deze zal hen overbrengen naar een moskee gelegen in de Wissenstraat 26 te Molenbeek omdat ze eerst het gebed zouden moeten kunnen doen. Hierna zullen ze dan misschien mogen verblijven bij meneer N. (..) of zullen ze door hem worden overgebracht naar een hotel. Zij zijn niet in het bezit van*

enige uitnodiging van meneer N. (...) noch van enige hotelreservatie. Betrokkenen zullen terugkeren op 23/03/19. Wat ze hier zo lang dan komen doen kunnen ze niet duidelijk maken. Ze zeggen misschien naar Nederland te gaan en misschien naar Luxemburg waar ze met de moslimgemeenschap willen praten en moskeeën willen bezoeken. Verdere informatie kunnen ze niet geven. Ze zijn niet in het bezit van vervoersbewijzen noch van enige informatie over hun verblijfplaatsen. Ze zijn ook niet in het bezit van enige toeristische informatie en kunnen ook geen enkele bezienswaardigheid opnoemen.”

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling kan worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Ook blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoekende partij hierbij rekening houdend met verzoekers verklaringen. Het loutere gegeven dat de motivering identiek is aan de motivering gebruikt in de beslissingen tot terugdrijving van de andere groepsleden doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij is niet overtuigd van het reismotief van verzoekende partij en stoelt dit op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd en het ontbreken van stavingstukken.

Waar verzoekende partij stelt dat zij als Maleisiër zelfs niet in bezit hoeft te zijn van een visum, waarin zij kan gevolgd worden gelet op de gemeenschappelijke lijst van derde landen waarvan de onderdanen van de visumplicht zijn vrijgesteld door lidstaten die het Schengenacquis volledig toepassen, dient echter gesteld dat dit haar niet vrijstelt van de verplichting om conform artikel 6, eerste lid, c van de Schengengrenscore *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (te) kunnen staven”*.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij dit evenwel niet afdoende kan staven. Zo blijkt dat zij samen met de leden van haar groep verklaarde naar België te komen voor toeristische doeleinden en dat zij worden opgewacht door een zekere N.Mustapha. die hen zal overbrengen naar een moskee in Molenbeek om daar te bidden. Wat daarna zal gebeuren is zeer onduidelijk. Zo weten ze niet waar ze precies zullen verblijven, misschien bij de heer N.Mustapha of in een hotel. Er blijkt evenwel dat zij niet in bezit zijn van enige uitnodiging van de heer N.Mustapha. noch van enige hotelreservatie. Wat zij zo lang komen doen in België (tot 23 maart 2019) kunnen ze ook niet duidelijk maken. Zo stellen ze misschien naar Nederland en misschien naar Luxemburg te gaan om te praten met de moslimgemeenschap en moskeeën te willen bezoeken. Meer informatie kunnen ze niet geven. Ze blijken niet in bezit van vervoersbewijzen, noch enige informatie over hun verblijfplaatsen. Zij zijn ook niet in bezit van enige toeristische informatie en kunnen ook geen enkele bezienswaardigheid opnoemen.

Gezien het geheel van de verklaringen en het ontbreken van stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond. Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet. Immers, nu het reisdoel van verzoekende partij duidelijk een toeristisch motief had, kwam het haar toe om dit motief te staven aan de hand van duidelijke verklaringen en/of stavingstukken. Er werd evenwel vastgesteld dat verzoekende partij hier totaal in gebreke bleef. Zij is uitermate vaag over wat zij precies gaat doen in België tijdens haar maandenlange verblijf. Haar verklaringen dienaangaande beperken zich tot misschien zonder enige verdere verduidelijking. Ook over haar verblijf is verzoekende partij zeer

onduidelijk. Er mag echter verwacht worden van verzoekende partij dat zij, wanneer zij naar België afreist voor toeristische doeleinden, toch duidelijk weet waar zij zal verblijven, doch ook daar beperkt de verzoekende partij zich tot misschien.

Waar verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij over voldoende financiële middelen beschikt, dient erop gewezen te worden dat het niet beschikken over voldoende financiële middelen geen motief is van de bestreden beslissing. Zelfs indien aangenomen kan worden dat verzoekende partij voldoende solvabel is, dan doet zij daarmee nog altijd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden niet afdoende heeft aangetoond.

Verzoekende partij verwijst naar een stuk 3 waaruit blijkt dat N. Mohammed aanwezig was in de aankomsthal. Het is evenwel opmerkelijk dat verzoekende partij verklaarde te zullen opgewacht worden door ene N. Mustapha. Wat er ook van zij, de verwerende partij heeft de verklaring van verzoekende partij dat zij werd opgewacht wel degelijk meegenomen in de motieven van de bestreden beslissing, maar erop gewezen dat verzoekende partij geen enkele uitnodiging kon voorleggen van N. Mustapha en verder uitermate onduidelijk was over haar plannen en verblijfsaccommodatie.

Door thans een verklaring voor te leggen van de zoon van N. Mustapha, meer bepaald N. Ali, die stelt dat hij verantwoordelijk is voor het onthaal van de groep en dat deze door de vzw ten laste zal genomen worden tijdens hun verblijf, doet de verzoekende partij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat zij op het moment van het gehoor zeer onwetend was over haar verblijf en wat zij precies zal doen tijdens haar verblijf. Bovendien is N. Ali weerom iemand anders dan N. Mustapha waarvan verzoekende partij melding maakte. Deze verklaring doet verder ook geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij geen uitnodiging op zak had van enige persoon of vzw. Met de verklaring dat zij visumvrij mag reizen en daarom geen uitnodiging had, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij, gelet op de vage verklaringen van verzoekende partij over haar reisdoel en verblijfsomstandigheden, kennelijk onredelijk te werk gaat door vast te stellen dat verzoekende partij evenmin in bezit is van een uitnodiging. Zoals blijkt uit de verklaring van de zoon van N. Mustapha zouden deze via hun vzw al jarenlang buitenlanders ontvangen. Het is evenwel opmerkelijk dat verzoekende partij, die uitgenodigd wordt door een vzw, hiervan geen enkel stavingstuk kan voorleggen en verder ook zeer onduidelijk is over wat zij precies zal doen tijdens haar verblijf. Gelet op het feit dat het een verblijf van meerdere maanden betreft, mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij wel goed geïnformeerd is over de plannen op de plaats van het reisdoel en zij daarover duidelijke verklaringen kan afleggen. Waar in de verklaring gesteld wordt dat de concrete plannen zullen besproken worden op de eerste vergadering bij de vzw, bevestigt dit slechts dat verzoekende partij uitermate onwetend is over haar precieze plannen in België. Geenszins kan dergelijke onwetendheid verklaard worden door de bewering dat de plannen pas bij aankomst in België zullen uitgewerkt worden. Bovendien, wanneer de vzw stelt al jarenlang ervaring te hebben met de ontvangst van buitenlandse groepen, is het eerder aannemelijk dat deze wel degelijk voor de komst naar België de groep enige informatie geeft over het programma dat zij in België zullen volgen. De kennis van verzoekende partij is evenwel dermate beperkt dat terecht wordt geoordeeld dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden niet afdoende heeft aangetoond.

Een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.4. Het middel is prima facie niet ernstig.

3.3.5. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER